

Libris
Respect pentru familie

4.50 From Paddington
Agatha Christie

4.50 From Paddington Copyright © 1957 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MISS MARPLE and the Agatha Christie Signature
are registered trade marks of Agatha Christie Limited
in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

The Agatha Christie Roundels Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.
Used by permission.
www.agathachristie.com

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Trenul din Paddington
Agatha Christie

Copyright © 2018 Agatha Christie Limited
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Ioana Ion, Ștefania Mihăilescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA
Trenul din Paddington / Agatha Christie;
trad. din lb. engleză de Lidia Grădinaru. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3115-2
I. Grădinaru, Lidia (trad.)
821.111

Agatha Christie

TRENUL DIN PADDINGTON

Traducere din limba engleză
de LIDIA GRĂDINARU

București
2018

DESPRE AUTOARE

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei“. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Hercule Poirot, cel mai celebru detectiv din romanele polițiste creat de la Sherlock Holmes, apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și un alt detectiv imaginat de scriitoare, Miss Marple, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul sir Max Mallowan. A murit în 1976.

CUPRINS

Capitolul 1	5
Capitolul 2	14
Capitolul 3	22
Capitolul 4	35
Capitolul 5	51
Capitolul 6	66
Capitolul 7	76
Capitolul 8	85
Capitolul 9	96
Capitolul 10	111
Capitolul 11	119
Capitolul 12	127
Capitolul 13	141
Capitolul 14	153
Capitolul 15	165
Capitolul 16	179
Capitolul 17	189
Capitolul 18	198
Capitolul 19	210
Capitolul 20	223
Capitolul 21	233

Capitolul 22	242
Capitolul 23	250
Capitolul 24	257
Capitolul 25	263
Capitolul 26	271
Capitolul 27	282
<i>Despre autoare</i>	286

CAPITOLUL 1

Doamna McGillicuddy mergea gâfâind pe peron în urma hamalului care îi ducea geamantanul. Doamna McGillicuddy era scundă și îndesată, hamalul era înalt și mergea cu pași mari. În plus, doamna McGillicuddy era încărcată cu o grămadă de pachete, urmarea unei zile de cumpărături de Crăciun. De aceea, cursa era inegală, iar la capătul peronului hamalul dădu colțul, în vreme ce doamna McGillicuddy continua să meargă în linie dreaptă.

În acel moment, peronul nr. 1 nu era în mod nejustificat aglomerat, întrucât tocmai plecase un tren, însă, în tărâmul nimănui de dincolo, se forma o mulțime care năvălea din mai multe direcții odată, spre și de la metrou, dinspre și înspre depozitele de bagaje, ceainării, birouri de informații, tablele cu mersul trenurilor și cele două ieșiri, Sosire și Plecare, spre lumea exterioară.

Doamna McGillicuddy și pachetele ei erau îmbrâncite de colo-colo, însă, în cele din urmă, ajunse la intrarea peronului nr. 3 și depuse un pachet la picioarele ei cât timp scotoci prin geantă după biletul care avea să-i permită să treacă de neînduplecatul paznic în uniformă de la intrare.

În acea clipă un glas, hârâit, dar stilat începu, brusc, să vorbească deasupra capului ei.

– Trenul de la peronul 3, îi spuse glasul, este trenul care pleacă la 4:50 spre Brackhampton, Milchester, Waverton, Carvil Junction, Roxeter și celelalte stații până la Chadmouth. Pasagerii pentru Brackhampton și Milchester călătoresc în partea din spate a trenului. Pasagerii pentru Vaneguay schimbă în Roxeter.

Glasul se întrerupse cu un clic, apoi redeschise conversația, anunțând sosirea la peronul 9 a trenului de 4:35 de la Birmingham și Wolverhampton.

Doamna McGillicuddy își găsi biletul și îl prezentă. Bărbatul îl compostă, murmurând:

– În dreapta – partea din spate.

Doamna McGillicuddy porni pe peron și îl găsi pe hamalul ei, plictisit și uitându-se în gol, în fața ușii unui vagon de clasa a treia.

– Iată-vă, doamnă.

– Eu călătoresc la clasa întâi, spuse doamna McGillicuddy.

– N-ați spus așa, bombăni hamalul.

Ochiul lui trecu repede și disprețuitor peste haina ei masculină, din tweed sare-și-piper.

Doamna McGillicuddy, care spusese așa, nu-l contrazise. Gâfâia rău.

Hamalul ridică geamantanul și plecă hotărât cu el spre vagonul alăturat, unde doamna McGillicuddy fu instalată într-o grandoare solitară. Trenul de la 4:50 nu era prea aglomerat, clientela de clasa întâi preferând fie expresul de dimineață, care mergea mai repede, fie trenul de la 6:40 cu vagon restaurant. Doamna McGillicuddy îi întinse hamalului bacșișul pe care el îl primi cu dezamăgire, considerându-l, cu certitudine, mai potrivit călătoriei la clasa a treia

decât la clasa întâi. Deși pregătită să sacrifice bani pentru o călătorie confortabilă după un voiaj de noapte din nord și o zi de cumpărături febrile, doamna McGillicuddy nu era niciodată generoasă cu bacșișurile.

Se rezemă cu un oftat de pernele de pluș și deschise o revistă. După cinci minute se auzi fluierul și trenul porni. Revista alunecă din mâna doamnei McGillicuddy, capul îi căzu într-o parte și trei minute mai târziu dormea. Dormi treizeci și cinci de minute și se trezi înviorată. Aranjându-și pălăria care îi alunecase pe o ureche, se ridică în capul oaselor și se uită pe fereastră la ce putea să vadă din peisajul care trecea în zbor. Acum era întuneric de-a binelea, o zi mohorâtă și cețoasă de decembrie – până la Crăciun mai erau doar cinci zile. La Londra vremea fusese întunecoasă și posomorâtă, peisajul de provincie era tot așa, deși când și când se mai înveselea datorită pâlcurilor de lumini atunci când trenul trecea în viteză prin orașe și gări.

– Acum se servește ultimul ceai, spuse un însoțitor de tren, apărând ca un duh în ușa compartimentului, deschisă cu o smucitură.

Doamna McGillicuddy luase deja ceaiul într-un magazin universal. Deocamdată era ghiftuită. Însoțitorul plecă pe culoar mai departe rostindu-și anunțul monoton. Doamna McGillicuddy se uită în sus la plasa pentru bagaje, unde odihneau diversele ei pachete, cu o expresie mulțumită. Prosoapele de față avuseră un preț excelent și erau exact ce își dorea Margaret, pistolul cu luminițe verzi pentru Robby și iepurele pentru Jean erau extrem de mulțumitoare, iar acea jachetă de seară era exact ce avea nevoie ea

însăși, călduroasă, dar elegantă. Și puloverul pentru Hector... pentru oameni și cărți

Mintea ei stăruia cu aprobare asupra chibzuinței cu care făcuse cumpărăturile.

Își întoarse către fereastră privirea mulțumită și, chiar în acea clipă, un tren care gonea în direcția opusă făcu geamurile să zornăie și pe ea să tresară. Trenul zăngăni pe macazuri și trecu prin gară.

Apoi începu dintr-odată să încetinească, probabil dând ascultare unui semnal. Se mai târî câteva minute, apoi se opri, după care începu să înainteze. Un alt tren de Londra trecu pe lângă ei, însă cu mai puțină vehemență ca primul. Trenul prinse din nou viteză. În acea clipă alt tren, tot dinspre capitală, făcu o mișcare bruscă spre ei, cu un efect aproape alarmant. O vreme cele două trenuri merseră în paralel, când unul puțin mai repede, când celălalt. De la fereastra ei, doamna McGillicuddy se uită spre vagoanele de pe cealaltă linie. Cele mai multe storuri erau coborâte, dar, când și când, se vedeau ocupanții vagoanelor. Celălalt tren nu era foarte plin și erau multe vagoane goale.

În clipa în care cele două trenuri au creat iluzia că stau pe loc, un stor de la unul dintre vagoane zbură în sus cu un pocnet. Doamna McGillicuddy se uită în vagonul de clasa întâi luminat, care era la nici doi metri.

Un bărbat stătea în picioare, cu spatele la fereastră și la ea. Măinile lui erau încleștate pe gâtul unei femei care era cu fața la el, strangulând-o încet, necruțător. Ochii ei ieșeau din orbite, fața îi era roșie și congestionată. În timp ce doamna McGillicuddy

se uita fascinată, sfârșitul veni; trupul își pierdu vlagă și se frânse moale în mâinile bărbatului.

În aceeași clipă, trenul doamnei McGillicuddy încetini, iar celălalt începu să prindă viteză. Trecu înainte și, după o clipă sau două, dispăru din vedere.

Mâna doamnei McGillicuddy se duse aproape automat spre semnalul de alarmă, apoi se opri, nehotărâtă. La urma urmelor, ce rost avea să tragă semnalul de alarmă al trenului în care călătorea ea? Se simțea paralizată de grozăvia și neobișnuitul celor văzute de atât de aproape. Ceva trebuia făcut imediat – dar ce?

Ușa compartimentului ei se deschise și un conductor spuse:

– Biletul, vă rog.

Doamna McGillicuddy se întoarse cu hotărâre spre el.

– O femeie a fost strangulată, spuse ea. Într-un tren care tocmai a trecut. Am văzut eu.

Conductorul se uită cu îndoială la ea.

– Cum ați spus, doamnă?

– Un bărbat a strangulat o femeie! Într-un tren. Am văzut eu – pe acolo. Arăta spre fereastră.

– Strangulată? întrebă el neîncrezător.

– Da, *strangulată!* Am văzut eu, îți spun. Trebuie să faci imediat ceva!

Conductorul tuși a scuză.

– Nu credeți, doamnă, că e posibil să fi tras un pui de somn și... ăă – se întrerupse cu tact.

– Am dormit puțin, dar dacă dumneata crezi că acesta a fost un vis, te înșeli profund. Am văzut, îți spun.

Ochii conductorului căzură pe revista deschisă de pe banchetă. Pe pagina la vedere, o fată era strangulată în timp ce un bărbat cu un revolver amenința perechea prin deschizătura unei uși.

Spuse persuasiv:

– Nu credeți, doamnă, că citeați o poveste palpitantă și ați ațipit și, trezindu-vă puțin derutată...

Doamna McGillicuddy îl întrerupse.

– Am văzut, spuse ea. Eram la fel de trează ca dumneata. Și m-am uitat pe fereastră în vagonul din trenul de alături și un bărbat strangula o femeie. Și ce vreau eu să știu e ce ai de gând să faci în privința asta.

– Păi... doamnă...

– Ai să faci *ceva*, presupun.

Conductorul oftă cu reticență și se uită la ceas.

– Vom fi în Brackhampton în exact șapte minute. Am să raportez ce mi-ați povestit. În ce direcție spuneți că mergea trenul?

– În direcția asta, desigur. Crezi că aș fi putut să văd asta dacă trenul ar fi gonit în direcția opusă?

Expresia conductorului arăta că el o considera pe doamna McGillicuddy deplin capabilă să vadă orice, oriunde o ducea fantezia. Dar își păstră politețea.

– Vă puteți baza pe mine, doamnă, spuse el. Voi raporta declarația dumneavoastră. Mi-ați putea spune numele și adresa dumneavoastră... pentru orice eventualitate...

Doamna McGillicuddy îi dădu adresa la care avea să stea în următoarele zile și adresa permanentă din Scoția, iar el și le notă. Apoi se retrase cu aerul omului care își făcuse datoria și rezolvase cu succes

o situație creată de o membră obositoare a publicului călător.

Doamna McGillicuddy rămase încruntată și vag nemulțumită. Oare conductorul avea să raporteze cele relatate de ea? Sau spusese așa doar ca s-o liniștească? Erau o mulțime de femei în vârstă care călătoreau prin țară, pe deplin convinse că demascaseră comploturi comuniste, că erau în pericol de a fi omorâte, că au văzut farfurii zburătoare și nave spațiale secrete și raportau crime care nu avuseseră loc niciodată. Dacă omul o considera drept una dintre ele...

Acum trenul încetini, trecu peste macazuri și își urmă drumul printre luminile strălucitoare ale unui oraș mare.

Doamna McGillicuddy deschise geanta, scoase o chitanță, care era tot ce putu găsi, scrise repede, cu pixul, o notiță pe spatele ei, îl puse într-un plic gol pe care, din fericire, îl avea la ea, lipi plicul și scrise pe el.

Trenul trase încet la un peron aglomerat. Obișnuitul glas ubicuu intona:

– La peronul 1 sosește acum trenul de 5:38 spre Milchester, Waverton, Roxeter și stațiile până la Chadmouth. Pasagerii pentru Market Basing iau trenul care așteaptă la peronul 3. Trenul personal pentru Carbury se formează la peronul 1.

Doamna McGillicuddy se uită neliniștită în lungul peronului. Atât de mulți pasageri și atât de puțini hamali! Ah, iată unul! Îl chemă cu autoritate.

– Hamal! Te rog să duci de îndată asta la biroul șefului de gară.

Îi dădu plicul și, odată cu el, un șiling.